

שאלה אמריקאית – הטבות לעובדים

על פי חוקי ההעסקה בישראל, עובד שכיר זכאי לקבל במסגרת תנאי העסקתו ימי חופשה בתשלום על חשבון המעסיק. בתאגידים מסוימים, ישנה אפשרות לצבור ימי חופשה בלתי מנוצלים ולעיתים אף ללא הגבלה של ימים ותקופות. חברה ממשלתית המדווחת לפי תקינה בינלאומית (IFRS) מעניקה לעובדים 24 ימי חופשה בשנה ומאפשרת לצבור כמות בלתי מוגבלת של ימי חופשה לתקופה בלתי מוגבלת, כך שלבסוף כל ימי החופשה שייצברו עד לפרישה ולא ינוצלו, ישולמו לעובד (ייפדו) לפי שכר יומי הנגזר ממשכורתו האחרונה של העובד.

במחלקת הכספים בחברה, עלו הטענות הבאות בדבר הטיפול החשבונאי במחויבות הנוצרת כלפי העובדים עקב ההטבה המתוארת לעיל:

- **סמנכ"ל כספים:** " העובד יכול לנצל את כל ימי החופשה באופן מידי, ולכן מדובר בהטבה לזמן קצר והטיפול החשבונאי הוא בהתאם."
- **חשב:** " חלק מימי החופשה צפוי שינוצלו גם בתקופות מאוחרות, לכן מדובר בהטבה שחלקה יטופל כהטבה לזמן קצר וחלקה יטופל כהטבה אחרת לטווח ארוך."
- **אקטואר:** " גובה ההטבה כמובן תלוי בשכרו של העובד, לכן עליי להתחשב בעת חישוב ההתחייבות בעליית שכר, עם זאת אינני יכול לקחת בחשבון עליית שכר שתנבע מקידום העובד, שכן ההחלטה על קידומו היא בשליטת החברה."
- **עוזר חשב:** " לא יהיה הבדל בגובה ההפרשה בדוחות הכספיים בגין ההטבה בין אם אנו מניחים כי מבחינה חשבונאית ימי החופש מנוצלים ב-FIFO ובין אם הם מנוצלים ב-LIFO."

מי מבין הדוברים צודק?

- א. רק עוזר החשב צודק.
- ב. רק האקטואר צודק.
- ג. רק החשב צודק.
- ד. רק סמנכ"ל הכספים צודק.
- ה. רק החשב ועוזר החשב צודקים.
- ו. **כל התשובות לעיל אינן נכונות.**

פתרון אמריקאית – הטבות לעובדים

סמנכ"ל הכספים והחשב טועים! לפי סעיפים 153, IAS 19.8 הסיווג של הטבות להטבות לטווח קצר או לטווח ארוך נעשה תוך הסתכלות על מועד סילוק ההטבה במלואה. לאור העובדה כי ההתחייבות בגין ימי החופשה הצבורים לא צפויה להיות מסולקת במלואה במהלך השנה הקרובה, הרי שההטבה תסווג במלואה כהטבה אחרת לטווח ארוך.

האקטואר טועה! לפי סעיף IAS 19.90, כחלק מההנחות האקטואריות, יש להתחשב באומדנים להעלאות משכורת עתידיות. על פי סעיף זה, אומדנים אלו לוקחים בחשבון, בין היתר, צפי לקידום של העובד. "

עוזר החשב טועה! על אף שלמעשה אין מגבלה על צבירת ימי החופש עד לפרישה, מבחינה חשבונאית בעת חישוב ההתחייבות ישנו הבדל במדידה בין מצב שני המצבים המתוארים, שכן :

- צבירה LIFO – תחת הנחה זו, ימי החופש המנוצלים בשוטף הם אלו שנצברו אחרונים (בשוטף), מכאן שההנחה לגבי ימי החופש שלא נוצלו היא שניצולם צפוי להיות בפרישה, קרי – לפי שכר אחרון.
- צבירה FIFO – תחת הנחה זו, ימי החופש המנוצלים הם אלו שנצברו ראשונים, מכאן שימי החופש שנצברו אך טרם נוצלו, לא בהכרח ינוצלו בפרישה, אלא משמעותית מוקדם יותר ומכאן שלצורך חישוב ההתחייבות יעשה שימוש בשכר נמוך יותר מאשר בחלופה המתוארת לעיל.